

Wie? is ons publiek

Een beetje midlifewedstrijd kent **drama's** op meerdere borden, 8, 3 en 1 bijvoorbeeld. Bijvoorbeeld financieel, de familie, de liefde, why not. Lang niet elke Nederlander heeft zo'n crisis. Het is iets met volwassen worden, sadder and wiser en in sommige gevallen klinkende munt of **tropheemokkel**. Maar: hoe om te gaan met zo'n niemandsland, wat altijd langer duurt dan geweld, dat is ook midlifecrisis. En levenskunst. Misschien gebeurt er nooit meer wat!

Definiëre men **de midlife**. Men denke aan wegvallende zekerheden. Kop tegen de muur en lopen op je tandvlees. Dat al ontstoken was. Terwijl de regen neerplent en het schip water maakt. Of zoiets, dan toch. Het hoeft weinig betoog dat zoiets niet klassikaal onderwezen kan worden en dat ga ik toch doen, want sommigen menen dat dat kan. Met gesprekstechnieken, rolmodellen en draaiboeken. Moeilijk? Voorbeeld. ROC docent. 30 % van de leerlingen is sowieso brandhout. Rolmodellen in de docentenkamer? Hoogstens billen- of borstenmannen. Intense gesprekken met hipo-leerlingen? Meestal hebben de voorlopers gewoon een opvoeding gehad van een **disciplinelievend** ouderpaar, en zit er niet veel meer achter. Dus: facetime maken. Vriendjes blijven met de directie. Fudgefactor managen: falen mag in onze cultuur, ziekwakmisselijk niet uitgezonderd. Op HBO Inholland tot kunst verheven, over rolmodel gesproken. En altijd blijven lachen, want **de mensheid is een klucht**.

Ziet u wel? In zulk werk en dan met gezin en verantwoordelijkheden, komt er van authentiek jezelf vinden en het door kenners aanbevolen worden wie je bent, niks terecht. De midlifecrisis is voor **een select groepje**, en wie daar de hand in heeft is niet bekend. Misschien ook beter zo.

Intussen is het de kunst die niemandslandtijd waarin je gepikte kaas beweent, geslaagd door te komen. En een beetje een vent te worden. Mooi bruggetje naar theatervoorstelling Moederblues. Alles wat schorten kan aan de relatie moeder-zoon. Vloeiend gaan verhalen over in therapeutiesessies met kussen of stemgebruik, gooi het van je af en geef het een plek (in het publiek, als het ware). Met **Sjimmie uit Simon die Dennis heet**, een jazzige meneer en twee kwasten uit het buurland van Ernesto. In helemaal niet passende pakken. Hoe subtiel: de moeder **had het zich ook anders voorgesteld** en nee, dat kunnen de ik-figuren niet weten c.q. toegeven.

Met die film *Simon in gedachten*, weet u dat er veel mis kan gaan; alles eigenlijk. Al is het een beetje hoe je er naar kijkt en leven is wat gebeurt terwijl je iets anders van plan was; alleen wordt relativeren modaal genomen overschat. Da's dan weer een andere levenswijsheid (van mij).

Het was op Bevrijdingsdag in Den Haag. Dat (een deel van) Toto de band is om de midlifecrisis te **lokken** is een uitgemaakte zaak. Dat een jeugdsongfestivalwinnend meidenbandje om 12:30 geprogrammeerd net zo onverwacht. Lisa, Amy en Shelley. Lizie, Juultje en Babette mag ook (April May June).

Omdat ik in navolging van wijsgeer T. Maassen vind, dat het doel van het leven lepeltje-lepeltje is, dient dadendrang op dat gebied te allen tijde gestimuleerd te worden. Nu bekijken wij (ik) de vrouwelijke soort met **pretogen en mededogen**, maar het vergt regelmatig iets van het inlevingsvermogen. In navolging van diverse eeuwenoude gremia, geloven wij derhalve in de wapperrok, het inkijkje c.q. **belofteleze voorpret**. Praten, jagen, aardig en leuk, maar rustig aan dan breekt het lijntje niet: doseren. Tja, ik bedoel er niks mee dames, maar elke **afwijzing** is er één, daar doe je niks tegen.

Hoe je dat plant, daar heb je programmeurs voor .. maar brandt die popjes in het **netvlies** zodat je van de naschijn nog dagen plezier hebt.

Snelle denkers en kenners van mijn werk want wie niet slim is moet aantekeningen maken (van mij), zien hem al aankomen .. **maak van een nadeel een voordeel** ..

.. ze lijken zo vreselijk veel op **Atomic Kitten**. Precies. Toen het leven nog de crisee nog toelachte.

r h p - p r o d u c t i e s . n l

